

תקציר עבודת הדוקטורט

עבודת הדוקטורט "ג'ואנמרד, פכלי, חניך צופים: גבריות משתנות באיראן בין השנים 1870-1940" *Javanmard, Fokoli, Boy Scout: Changing Masculinities in Modernizing Iran, Circa 1870-* (1940) היא המחקר הראשון המתמקד בחקר ההיסטוריה של הגבריות באיראן, ואחד המחקרים הראשונים העוסקים בהיסטוריה של הגבריות במזרח התיכון. העבודה משחזרת ובוחנת את צמיחתה של גבריות הגמונית (מונח שנטבע על ידי הסוציולוגית ריווין קונל – Raewynn Connell) חדשה באיראן, מסוף תקופת שלטונה של שושלת המלוכה הקאג'ארית ועד להדחתו של רזא שאה פהלוי על ידי כוחות בעלות הברית בשנת 1941. עד כה, מחקרים שעניינם מחקר היסטורי של מגדר באיראן ובמזרח התיכון התמקדו בעיקר בנשים ובנשיות, ולא התייחסו אל גברים כאל סובייקטיים בעלי מגדר, או אל תפיסות גבריות, אידיאלים, התנסויות של גברים ופרקטיקות של גבריות כאל סוגיות בעלות היסטוריה. בעוד גברים כשחקנים היסטוריים הם מושאי מחקרם של היסטוריונים רבים של איראן, בתפקידיהם כמנהיגים פוליטיים, כאנשי דת, כאינטלקטואלים או כרפורמטורים, השפעתה של זהותם המגדרית, קרי של עצם היותם גברים ושל החוויה הגברית, על התנהגותם, על פועלם, חיי היום יום שלהם, ראיית העולם שלהם או הזדהויותיהם הפוליטיות כמעט שלא נדונה עד כה במחקר ההיסטורי.

תיעוד ובחינה של היסטוריה של הגבריות חשובים כשלעצמם. אך העבודה מבקשת לבחון סוגיות החורגות מחקר המגדר. ההתמקדות בהיסטוריה של הגבריות באיראן בתקופה הנבחנת כאן מאפשרת נקודת מבט חדשה על תהליכים היסטוריים משמעותיים שהתרחשו במדינה בתקופה זו. בין התהליכים הללו ניתן למנות את המודרניזציה, עלייתה של אידיאולוגיה לאומית איראנית ותהליכים מקבילים של התמערבות, והביקורת עליה, הקשורים להשפעותיו של האימפריאליזם המערבי על מדינה זו. תהליכי מודרניזציה באיראן כללו שינויים במרחב העירוני, הקמתה של מערכת חינוך מודרנית, ורפורמות שלטוניות. תהליכים אלה הביאו לשינויים בתפיסות של משפחה, נישואים, אהבה, מיניות והגוף הגברי. חלק מן הרפורמות של תקופת רזא שאה (1926-1941), למשל, שמו להן למטרה לעצב מחדש את הגוף ואת ההופעה הגברית, באמצעות ביגוד מערבי או ספורט, לצורך יצירתו של אזרח איראני מודרני ונאמן. בה בעת, תפישות מגדר וראיות חדשות של גבריות עיצבו את הדיון בסוגיות מודרניות שונות. כך, לדוגמה, עשתה התנועה האיראנית שימוש נרחב בדימויים וביטויים שאזכרו במפורש תכונות גבריות, ועשתה שימוש באיום של אובדן הגבריות על מנת לגייס גברים לפעילות מהפכנית בתקופת המהפכה החוקתית (1905-1911). העבודה משלבת

בחינה של דימויים, ייצוגים ותפיסות של הגבר האידיאלי באיראן בחשיפה וניתוח של פרקטיקות משתנות שאפיינו גברים איראניים מקבוצות חברתיות שונות. היא גם בוחנת את הזיקות בין דימויים, תפיסות ופרקטיקות משתנות של גבריות לבין תהליכים ויחסי כוחות חברתיים, תרבותיים ופוליטיים במדינה. העבודה מדגימה את ניכוסו של אידיאל הגבריות החדש על ידי קבוצת אליטה מצומצמת, ואת הדרתן של קבוצות אחרות מן הגבריות ההגמונית ומן ההגמוניה התרבותית והחברתית שהייתה מזוהה עמה.

העבודה מתבססת על מגוון רחב של מקורות היסטוריים בפרסית, ועושה שימוש הן במקורות כתובים, הן במקורות ויזואליים. אלה כוללים: כתבות שפורסמו בכשלושים עיתונים וכתבי עת בני התקופה, ספרות - ובמיוחד סיפורים קצרים ומחזות, מקורות אוטוביוגרפיות ובהם זכרונות ואוטוביוגרפיות, וכן קבצי מקורות רשמיים שפורסמו על ידי הרפובליקה האסלאמית של איראן והכוללים מסמכים בנושאים כגון רפורמת הלבוש ותנועת הצופים. המקורות הוויזואליים כוללים קריקטורות ואוספי צילומים כגון אלבום התמונות של עלי ח'אן ואלי קאג'אר (Ali Khan Vali Qajar) מסוף המאה התשע עשרה, המצוי בספריית אוניברסיטת הרווארד, אוסף אנטואן סוורוגוין (Antoin Sevruguin), הכולל מאות תמונות שצולמו בין סוף המאה התשע עשרה ועד 1933, המצוי במוזיאון הסמית'סוניאן וספרה של פריסה דמנדאן (Parisa Damandan) הכולל תצלומי פורטרט של מספר צלמים מאצפהאן בין שנות העשרים והחמישים של המאה העשרים. ניתוח מדוקדק של מגוון המקורות מאפשר לי לבחון באופן מורכב ורב ממדי את מרכיביה של הגבריות ההגמונית החדשה שנוצרה באיראן מסוף המאה התשע עשרה ועד למחצית המאה העשרים, לחקור את השתנותן של תפיסות ואידיאולוגיות של גבריות במדינה, לזהות את הגברים שקידמו את מודל הגבריות החדש, את האופן בו שירת את האינטרסים שלהם וכן את הגברים שהודרו מן הגבריות ההגמונית החדשה והאופנים בהם יוצגו הגברויות שלהם. כמו כן, קריאה מגדרית של המקורות מאפשרת לי לשפוך אור חדש על האופן בו הבנו תהליכים היסטוריים את הגבריות ההגמונית ועל האופנים בהם השפיעה גבריות זו על תהליכים היסטוריים באיראן.

ניתוח המקורות מסתייע בשימוש ביקורתי במושג הגבריות ההגמונית של הסוציולוגית ריווין קונל. גבריות הגמונית מורכבת מן התשובות לשאלה מהן התכונות וההתנהגויות ההופכות אדם ממין זכר ל"גבר", תשובות המשתנות באורח משמעותי ממקום למקום ומתקופה לתקופה ומושפעות ממערכת יחסי הכוחות בחברה. קונל מדגישה כי גבריות אינה מונוליתית אלא הטרוגנית ומורכבת,

ומצויה ביחסי שליטה וכוח הן עם נשיות, הן עם סוגי גבריות אחרים. שני היבטים מרכזיים של מושג הגבריות ההגמונית הנחו את המחקר: ראשית, היותה של גבריות הבניה תרבותית-חברתית דינמית ומשתנה, ושנית, הקשר הבל-יינתק בין שאלות של גבריות ושאלות של יחסי כוחות בין גברים לנשים ובין גברים לבין עצמם. כמו כן, עשה המחקר שימוש בכמה מן הביקורות על מושג הגבריות ההגמונית. בין היתר, בביקורת הטענת כי, בניגוד לתפיסתה של קונל, הצדקת והנצחת הפטריארכיה אינן בהכרח האלמנטים המשמעותיים ביותר ביצירתה של גבריות הגמונית. יחסי כוחות אחרים הקשורים במעמד, גזע, או דת, יכולים להיות משמעותיים במידה שווה. כפי שיוסבר להלן, יחסי כוחות מעמדיים היו חשובים במיוחד להבניית גבריות באיראן. ביקורת נוספת הצביעה על כך שהדינמיקות בין גבריות הגמונית וגבריות אחרות אינן כוללות רק הדרה והתנגדות, וכי גבריות הגמונית יכולה לאמץ היבטים שונים של גבריות אחרות על מנת לחזק את מעמדה ההגמוני. באיראן, בחינת האופנים בהם הגבריות ההגמונית החדשה אימצה רכיבים של גבריות מסורתיות מאפשר לי להצביע על מגמות של המשכיות ושינוי בעיצובה של הגבריות ההגמונית.

במרכז העבודה הטענה כי הגבריות ההגמונית שהתגבשה בתקופת שלטונו של רזא שאה עוצבה והופצה על ידי קבוצה מצומצמת ומובחנת של גברים איראנים ממשפחות אליטה, שזכו לחינוך מודרני באיראן או באירופה וקידמו רפורמות פוליטיות, חברתיות ותרבותיות במדינה. קבוצה זו היוותה אליטה חדשה, משכילה ומתמערבת, שנאבקה על מקום והשפעה הן באליטות הישנות – האריסטוקרטיה הקאג'ארית וסוחרי הבאזאר הגדולים – מהן הגיעה והן מול קבוצות מחוץ לאליטה – העניים, הבלתי משכילים, אנשי הדת הזוטרים ואחרים. ניסוחן, פיתוחן והפצתן של הגדרות וראיות חדשות של גבריות היו אמצעי לשינוי חברתי ולהשגת הגמוניה חברתית, תרבותית ופוליטית. קבוצה זו מכונה לעתים "המעמד הבינוני החדש", "הבורגנות", "האינטליגנציה" או "המעמד המשכיל". בעבודה זו בחרתי שלא להשתמש במושג "מעמד בינוני חדש", שכן הוא עלול לרמז כי הקבוצה הניצבת במוקד מחקרי הייתה קבוצה גדולה, בעלת הכנסה והשפעה בינונית, אשר חלק מבניה הצטרפו אליה ממעמדות נמוכים יותר, כתוצאה של מוביליות חברתית. אלא שבתקופה אותה אני חוקרת, הקבוצה המשכילה הייתה מצומצמת מאוד מבחינה מספרית וכללה ברובה הגדול בנים למשפחות עשירות ובעלות השפעה. על כן העדפתי את השימוש במונח אליטה משכילה-מתמערבת, המדגיש הן את המוצא והאינטרסים של בני הקבוצה, והן את ייחודם לעומת האליטות הישנות. לגברים בני האליטה המשכילה-מתמערבת הייתה השפעה עצומה על תהליכי שינוי ורפורמה באיראן, הן כדמויות מפתח בתרבות האיראנית, הן כנושאי תפקידים בממשל. מרבית המקורות שעליהם מבוססת העבודה נוצרו על ידי בני אליטה זו. העיתונות והספרות האיראנית

המודרנית נכתבו והופצו בחלקן הגדול על ידי משכילים בני האליטה, אוטוביוגרפיות וספרי זיכרונות נכתבו גם הם על ידי רפורמטורים, אנשי עט מרכזיים ונושאי משרות ממשלתיות, שבאו, ברובם, ממשפחות אליטה. הצלמים ומושאי הצילום בני התקופה, שמאות מייצוגיהם נבחנו בעבודה זו, נמנו גם הם על אותה שכבה דקה.

חלוקת העבודה לפרקים נעשתה על פי הגיון כרונולוגי ונושאי ומציגה את האופנים בהם רעיונות ופרקטיקות מסוימים זכו לבולטות ושולבו אל תוך הגבריות ההגמונית החדשה באיראן. כל פרק סוקר תקופת זמן מובחנת וכן נושא מסוים. בכדי להבהיר את ייחודה ההיסטורי של התפתחות הגבריות ההגמונית וכן את מגמות המשכיות והשינוי שניכרו בה, התמקדתי בחתכי זמן בהם תכונות, פרקטיקות או דימויים מסוימים של גבריות שולבו באידיאל הגבריות המתהווה. החלוקה לפרקים מציעה מהלך תמטי נוסף – היא פותחת ברעיונות ואידיאולוגיות של גבריות שעניינם היה במין האנושי בכללותו, ממשיכה בקשר שבין גבריות והקהילה הלאומית ועם שילובם של פרקטיקות ודימויים של גבריות בחיים העירוניים ובחיי המשפחה, ומסיימת באדם היחיד, בגופו הקונקרטי של הגבר האיראני.

הפרק הראשון בעבודה עוסק ברקע לצמיחת הגבריות ההגמונית החדשה, ובגבריות ההגמונית שקדמה לה, אשר הוגדרה על ידי אידיאל ה*ג'ואנמרדי* (Javanmardi), מושג המתורגם בדרך כלל כ"אבירות". הפרק בוחן את המשמעויות החברתיות של אידיאל גבריות זה ואת השינויים שחלו בו בסוף המאה התשע עשרה. הפרק מראה כי *ג'ואנמרדי* זוהה עם שתי קבוצות חברתיות שונות מאוד זו מזו – הראשונה היא קבוצת הנכבדים המקומיים, גברים בעלי מעמד ורכוש בקהילה, ששימשו כמתווכים בינה לבין נציגי השלטון וסייעו לחלשים ולעניים בקהילה על ידי מעשי צדקה שונים. הקבוצה השנייה כללה קבוצת אנשי זרוע, בריונים מקומיים או כפי שכוננו בפרסית – *לוטי* (Luti). ה*לוטים*, לרוב גברים צעירים ורווקים בני השכבות העירוניות הנמוכות בחברה, קיימו אורח חיים שכלל פרקטיקות של אלימות והוללות שחרגו מגדר המקובל בחברה האיראנית והבחינו אותם מגברים אחרים. עם זאת, מכיוון שנתפסו כמגנים על תושבי השכונה או הרובע מפני מתקפות חיצוניות, זכה אורח חייהם להכרה וללגיטימציה. לטענתי, אידיאל ה*ג'ואנמרדי* סיפק לגיטימציה לחלוקה הבלתי-שוויונית של כוח כלכלי ופיזי בקהילה המקומית. עושרם של הנכבדים נתפס כלגיטימי שכן הם השיגו אותו ביושר וחלקו בו עם עניי הקהילה, וכוחם הפיזי של ה*לוטים* קיבל לגיטימציה מכיוון שהם הפנו אותו אל מחוץ לקהילה. הפרק בוחן את הצטמצמות מובניו החברתיים של מושג ה*ג'ואנמרדי* בסוף המאה התשע עשרה ותחילת המאה העשרים. בתקופה זו

צמחה האידיאולוגיה הלאומית באיראן, שהחליפה את הקהילה המקומית ב"קהילה המדומיינת" של הלאום. בנוסף, האליטה המשכילה-מתמערבת שאפה לדחוק לשוליים הן את הלטיים והן את הנכבדים המקומיים, על אידיאל הגבריות שאפיין אותם. הדרה זו באה לידי ביטוי, בין היתר, בדה-לגיטימציה של מוסד הזורח'אנה (Zurkhaneh) – חדר כושר מסורתי לגברים שהיה מזוהה מאוד עם תרבות הלטיים, ואשר הפך בתקופה זו מאתר ומסמל של גבריות ומוסריות לסמל של שחיתות מינית, היגינה לקויה וחוסר מודרניות.

הפרק השני עוסק בחשיבות חינוך וידע מערביים ליצירת הגדרות חדשות של גבריות בסוף המאה התשע עשרה, ולסימונם של ההבדלים בינה לבין גבריות מסורתית. בתקופה זו ראו רפורמיסטים איראנים בני האליטה בידע וחינוך מערביים הכרח לקיומם של כבוד, אנושיות וגבריות. הפרק פותח בסקירת החשיבות של מדע וידע מערביים בשיח הרפורמיסטי, שיח שבו רעיונות אוניברסאליים הנוגעים למין האנושי בכללותו ולאנושיות, תפסו מקום מרכזי. הקישור של ידע מערבי עם כבוד מיגדר אותו כגברי, בעוד ידע מסורתי הוצג כבלתי שימושי ואף כמזיק, והמחזיקים בו (אנשי דת, או נשים) עברו פמיניזציה ודה-לגיטימציה. הפרק ממשיך ומראה כיצד, על אף החשיבות שהוגים רפורמיסטיים ייחסו לחינוך מודרני לכל בני האדם באשר הם, בחברה האיראנית רק גברים ממשפחות אליטה זכו לחינוך מעין זה. נשים מכל שכבות החברה וכן גברים משכבות נמוכות הודרו בפועל ממוסדות החינוך המודרני, אם בשל מגדרן אם בשל מצבם הכלכלי, וגם הבודדים שזכו ללמוד במוסדות אלה למדו נושאים שונים מאשר בני האליטה, נושאים שלא העניקו להם את ההון התרבותי המתלווה לידע מדעי מודרני. חלקו האחרון של הפרק מדגים כיצד בני משפחות אליטה שלמדו במוסדות החינוך החדשים הפנימו לא רק תחומי ידע שונים, אלא גם פרקטיקות ותפיסות חדשות של זמן, שהפכו לחלק מן הדימוס שלהם. השימוש ברהיטים מערביים, לבישתם של מדי בית ספר בסגנון מערבי, פרקטיקות משמעת חדשות, הסדרה חדשה של הזמן והפנמתה של תפישת זמן חדשה, כל אלה היו לא פחות חשובים מן הידע המודרני ליצירתה של גבריות איראנית חדשה.

הפרק השלישי בעבודה עובר מן ההגדרה של גבריות נאותה במושגים של האוניברסלי והכלל-אנושי, לצמצומה אל קהילת הלאום האיראנית והגדרתה כלאומית. הפרק עוסק במשלבים המגדריים של השיח הלאומי האיראני בתקופת המהפכה החוקתית. עניינו הוא האופן שבו ראיות ופרקטיקות של גבריות עצבו את השפה והדמיון הפוליטיים: הפרק מראה כיצד תומכי המהפכה עשו שימוש במושגים טעונים משמעויות מגדריות כגון ע'ידת (Gheyrat) וממית (Hamiiyat) על מנת להציג את תומכי החוקה כגבריים, ולאיים באובדן גבריות על מי שלא הצטרפו לפעילות

המהפכנית. יתרה מזאת, הצגתן של נשים איראניות ושל האומה האיראנית כנתונות לסכנת אונס מצד זרים, הייתה גם היא איום על גבריותם של האיראנים. כבודם הגברי של האיראנים (נאמוס *Namus*), התלוי בשמירה על תומתן של נשות משפחתם, הוצג כמצוי תחת איום מתמיד בשל אונס המולדת ו"אחיותיהם" הלאומיות, וכך גם גבריותם. לדמיונה של המולדת כאם זקנה וחולה הייתה משמעות פוליטית נוספת, הקשורה במבנה המשפחה הפטריארכלי. לפני תקופת המהפכה החוקתית, האומה האיראנית דומיינה כמשפחה שבראשה עומד השאה כ"אב המוכתר". בשים לב ליחסי הכוחות המקובלים במשפחה האיראנית המסורתית, האב-השאה היה מקור כוח וסמכות שאין לערער עליה, ובניו-נתיניו היו חייבים בציותנות מוחלטת לפקודותיו. השאיפה המהפכנית להחליש את השאה ולהעביר סמכויות וכוח פוליטי ממנו אל האסיפה הנבחרת חייבה שינוי במטאפורה של האומה כמשפחה. הפיכת האומה לאם ביטלה את הצורך בציותנות, ספקה הסבר להעברת הכוח פוליטי אל בית הנבחרים האיראני ואפשרה אותו. הפרק מסיים בבחינת האופן שבו בני האליטה המשכילה ניסו לנכס לעצמם את הפטריוטיות וגבריות איראנית חדשה שנקשרה אליה, על ידי הצגתם של בני האליטות הישנות והשכבות הנמוכות כ"פסאודו-פטריוטים", מי שמעמידים פני פטריוטים אך למעשה מעוניינים אך ורק בקידום האישי על חשבון האינטרסים של המולדת, ועל כן אינם ראויים למקום בהנהגה הפוליטית, או לגבריות הפטריוטית החדשה.

הפרק הרביעי עובר מן ההגדרות הלאומיות של גבריות ומן הזירה הפוליטית הלאומית לעיר: הגבריות המתמערבת באיראן הייתה תופעה עירונית מובהקת. הגברים החדשים לא רק בלטו במרחב העירוני, אלא גם עמדו במוקדו של דיון סוער בשני העשורים הראשונים של המאה העשרים. הפרק חוקר את הדיון והוויכוח על הגבר המתמערב – *הפרנגימאאב* (Farnagimaab) או *הפכלי* (Fokoli), כפי שכונה בפרסית. אימוצן של פרקטיקות לבוש והליכות מערביות ליוו פעמים רבות את רכישתו של חינוך מודרני, בין באיראן ובין מחוצה לה. בני האליטה המשכילה, שבילו תקופות זמן ארוכות באירופה, הביאו עמם בשוכם לאיראן לא רק חליפות, נעליים ותספורות מערביות, אלא גם נימוסי שולחן, אופן הליכה ונשיאה של הגוף ואורחות התנהלות במרחב הציבורי ואופן דיבור ייחודי שבו שולבו מלים צרפתיות. הפרק בוחן את הגישות השונות לתופעת הגבר המתמערב. בעוד בסוף המאה התשע עשרה נורו חצי הביקורת בפרנגימאאב, בעיקר מכיוונו של גורמים שמרנים בחברה האיראנית, הרי שעם מפנה המאה אימצו גברים משכילים בני האליטה את הביקורת הזו, אך הפנו אותה כלפי קבוצות חברתיות אחרות. דמותו של הפכלי, המתמערב השטחי שאינו חלק מן האליטה, זכתה לגנאי ולבוז מצדם של משכילים מתמערבים, שראו את ההתמערבות שלהם עצמם כמבוססת

על ידע מעמיק של המערב ותרבותו. הפרק סוקר את האיום שהתגלם בדמותו של הפכלי לפרויקט הלאומי האיראני, לתהליכי מודרניזציה, לגבולות המגדר והמיניות ולמגמת וההטרונורמליזציה, ולסדר החברתי-מעמדי במדינה.

במוקד הפרק החמישי עומדות סוגיות מיניותו של הגבר האיראני החדש ומקומו במשפחה בתקופה שבין שתי מלחמות העולם. באופן זה הפרק פונה מן המרחב העירוני הפומבי, אל המרחב הביתי, ולחיי משפחה ונישואין בקרב האליטות האיראניות. בתקופה זו התחזקה התפיסה כי תפקיד המיניות התקינה והמשפחה הוא להעניק למדינה האיראנית אזרחים רבים, בריאים ומועילים למולדת ולחברה. הטרנסקסואליות, שבמאה התשע עשרה לא הייתה האידיאל האקסקלוסיבי של מיניות גברית, מונוגמיה ורפורמה במנהגי הנישואים האיראניים, כל אלה קודמו כצעדים הדרושים לחיזוק מדינת האזרחים הלאומית. הפרק בוחן את משטורה והגבלתה של המיניות הגברית ואת הדרתם של מושאי תשוקה מסורתיים בתרבות האיראנית ובקרב קבוצות איראניות שונות: הנער המתבגר כאובייקט תשוקה של גברים, הכלה-הילדה והזונה. מושאים אלה שהיו מקובלים הפכו בלתי לגיטימיים במסגרת קידומה של מיניות "פטריוטית" ובריא. הפרק מראה כיצד הביקורת על מנהגי נישואים ומיניות מסורתיים שימשה את בני האליטה המשכילה כדי להציג גברים בני קבוצות אחרות כבלתי מוסריים ולא פטריוטיים. כמו כן, מדגים הפרק כיצד, על אף שהשינוי בפרקטיקות של חיי נישואים ובתפיסה של מקום האישה בבית ובמשפחה שיפרו את מעמדן של נשים מהאליטה האיראנית בביתן, השליטה הכלכלית נותרה בידיהם של גברים, מה שהותיר נשים במצב של תלות. הדיון אודות רווקות, גיל נישואין מאוחר, ונישואיהם של גברים איראנים לנשים מערביות עשה שימוש בטיעונים שהנציחו את הלגיטימציה של השליטה הכלכלית של גברים בנשים.

הפרקים השישי והשביעי עוסקים בעיצובו של הגוף האיראני הגברי החדש - בהלבשתו, בחיזוקו ובתרגולו בתקופת שלטונו של רזא שאה. הפרק השישי מתמקד בלבוש הגברי החדש ובוחן את קו התפר בין פרקטיקות יומיומיות של לבוש לבין משטור הלבוש על ידי השלטון, כלומר בין הופעה ורפרטואר נהוגים לבין מערכת הכוחות הפוליטיים והחברתיים באיראן. הפרק עוסק ברפורמת הלבוש הגברי באיראן, במסגרתה חויבו גברים איראניים ללבוש חליפה אירופית ולחבוש את הכובע הפהלוי. בתקופה זו הגיעו משכילים מתמערבים לעמדות כוח והשפעה בממשל ובמערכת הביורוקרטיה האיראניים, והרפורמות שניסחו העמידו את מודל הגבריות שלהם עצמם כמודל הרשמי אותו קידמה המדינה. לבוש ונימוסים מערביים, שבעבר היו נחלתם של הפרנגימאאב והפכלי, הפכו לנורמה אליה יש לשאוף. הבגדים הגבריים החדשים הוצגו כעדיפים מבחינה

אסתטית, היגינית ולאומית על הבגדים המסורתיים, ומי שלבשו אותם הוצגו גם הם כעולים מבחינות אלה על מי שדבקו בלבוש המסורתי. הפרק בוחן לא רק את הנהגת הלבוש החדש אלא גם את ההתנגדות לרפורמת הלבוש שבאה לידי ביטוי באופנים שונים, וכן את דיכוייה על ידי המשטר. ההתנגדות ודיכוייה ביססו את יחסי הכוחות בין הממשלה ואזרחיה, וכן את ההגמוניה של הגבריות המתמערבת של בני האליטה המשכילה. גברים אלה נהנו מיתרון נוסף על פני גברים שטרם עברו תהליך של התמערבות. הם הכירו היטב את אופן הלבוש החדש ואת ההליכות והנימוסים שחייב, שכן המירו משכבר את לבושם ללבוש האירופי. באופן זה, בעוד גברים רבים חשו אי נוחות, בוש וזעם בבגדים החדשים, גברים מתמערבים לא היו צריכים לשנות הרבה ממנהגייהם הרגילים, מה שהדגיש את הונם התרבותי, שנבע מחינוך מודרני ומשהיות ארוכות באירופה.

הפרק השביעי והאחרון בעבודה עוסק במרכזיותו של הגוף הגברי בתקופת משטרו של רזא שאה, ובדימוי הגוף החדש שקודם בתקופה זו. הפרק מתייחס לשלוש מסגרות שטיפחו את הגוף הגברי האתלטי, הצעיר והבריא, וביחד עם פיתוחו הגדירו תכונות אופי גבריות שנתפסו כראויות ורצויות על ידי המשטר: נאמנות, משמעת וצייתנות. שלוש המסגרות הן הוראת והנחלת הספורט ופעילות גופנית, תנועת הצופים האיראנית והשירות הצבאי. משטר רזא שאה קידם ספורט בנימוקים דומים לאלה של רפורמת הלבוש, והציג אותו כמבטיח בריאות, אופי גברי, יופי ופטריוטיזם. פעילות גופנית מוסדרת הייתה נחלתם של נערים וגברים בני האליטה המשכילה, שהיוו את רוב התלמידים במערכת החינוך ושהזמן וההכנסה הפנויה שנדרשו לעיסוק בספורט היו בהישג ידם. כך יכלו גברים מן האליטה לנכס לעצמם את הגוף הגברי האידיאלי. לא פחות חשובה מההשפעה של פעילות גופנית על הגוף הגברי, הייתה ההנחה הרווחת באיראן כי פעילות גופנית מחזקת תכונות אופי גבריות חשובות. הזיקה בין גוף לאופי גבריים בלטה במיוחד בקידומה של תנועת הצופים באיראן, ששמה דגש על נאמנות למונרכיה, צייתנות ומשמעת שנועדו לבצר את שלטונו של רזא שאה. הרחבה של מערכת החינוך באיראן יכלה להוביל לעלייתם של כוחות צעירים ומשכילים מחוץ לאליטה, שהיו עלולים לערער על הלגיטימיות של השושלת הפהלוית ושל הממשלה שתמכה בה. הגוף והאופי שטופחו על ידי ספורט ותנועת הצופים, נתפסו כמסייעים ליצירתם של חיילים טובים יותר, ואילו השירות הצבאי הוצג כדרך נוספת להשיג את הכושר הגופני והגוף הגברי הנחשקים. עם זאת, הפרק טוען כי חיילים לא הפכו למושאי חיקוי גבריים, וכי שירות צבאי לא היה רכיב של הגבריות ההגמונית. בין היתר מכיוון שבני האליטה הצליחו לרוב להשתמט משירות צבאי, וגם אם לא – שירתו פרק זמן קצר יותר ממגויסים אחרים.

העבודה, אם כן, שוזרת יחד תפישות, ייצוגים ודימויים של גבריות, פרקטיקות של גברים בהתנהגותם היומיומית ורפרטוארים של הליכות, נימוסים, התנהלות, לבוש ויציבה, בתחום הציבורי, במשפחה ובאתרים גבריים מובהקים מונדח'אנה והצבא. כל אלה נבחנים ביחד עם פעילותה של המדינה האיראנית והאופנים שבהם ניסתה להסדיר ולפקח על נוהגיהם של גברים וליצור אידיאל גבריות לאומית חדש. המחקר ניסה אפוא להציב במרכזה של ההיסטוריה של איראן גברים איראניים מן האליטה, כסוכנים של שינוי היסטורי וכסובייקטים מגדריים ולהראות את האופנים שבהם סוגיות מרכזיות בתולדותיה של איראן הקאג'ארית והפהלוית הובנו, נוסחו ויוצגו באמצעות תובנות ביחס למגדר ומושגים מגדריים. לשון אחר, העבודה מציגה טענה כי הגבריות — כמכלול של ראיות, התנסויות, ודימויים היא רכיב משמעותי של תהליכים היסטוריים, המאפשר גם לפרשם מחדש. העבודה מראה כי סוגיות כמיניות גברית והיחסים האינטימיים בין גברים לנשים היו חלק בלתי נפרד מהלאומיות האיראנית, מתפיסות של מודרנה ומהגדרות של קידמה. לא זו בלבד שתהליכים היסטוריים שנבחנו כאן כמו עיור, מודרניזציה והשינויים במעמדה של איראן עיצבו מחדש הגדרות של גבריות איראנית, גבריותם של האיראנים לקחה חלק משמעותי בעיצוב ההיסטוריה של ארצם.